

شب‌نم کرمی
روزنامه‌نگار

(آفاق)

دختران نوجوان امروزی؛

آنچه می‌پوشند - آنچه نمی‌پوشند!

لباس و پوشش نخستین گام در مسیر توسعه تمدن بشر است. در پس به وجود آمدن تمدن، پوشش افراد نیز متناسب با شرایط و موقعیت‌های جنسیتی، زمانی، مکانی، عرفی و اعتقادی، دچار رشد و تحول شد تا آنجا که اکنون لباس به عنوان یک شاخص مهم، بخشی از ویژگی‌های معرفی شخصیت و جایگاه اجتماعی و حتی شغلی افراد به حساب می‌آید.

از آنجا که نوجوانان در دوره رشد و تحول هستند، در درجه نخست، نوع پوشش آن‌ها نشان‌دهنده تصورشان از خود و جودی‌شان است. به همین دلیل، مدل پوشاک و لباس اهمیت بیشتری برای آنان پیدا می‌کند. علاوه بر این، نوجوانان می‌آموزند شیوه لباس پوشیدن نقش مهمی در روابط اجتماعی و اینکه از سوی دیگران چگونه ارزیابی قرار می‌شوند ایفا می‌کند. اما لباس، آراستگی ظاهر و هم‌رنگ شدن با هم‌سالان از عواملی است که مانع به وجود آمدن احساس نبود تناسب با جامعه در نوجوان می‌شود.

از سوی دیگر، روحیه سرکش نوجوانان امروزی سبب شده است این نسل زود تسلیم نشود و بسیاری اوقات لباس برای جوان و نوجوان دهه‌های ۷۰ و ۸۰ اگر همه چیز نباشد، مسئله‌ای بسیار مهم است. گاهی چه بسا خودنمایی‌ها و حد و مرز گذاشتن‌هایشان در روابط دوستانه یا سبک لباس پوشیدن و آرایش‌های عجیب‌شان شکل می‌گیرد. این ظاهرنمایی‌های پررنگ و لعاب موضوع را به عنوان یک معضل اجتماعی به رخمان می‌کشد. هرچند بسیاری اوقات وقتی آن‌ها را با ظاهری متفاوت می‌بینیم موضوع را به حساب اقتضائات سن‌شان می‌گذاریم، ناخودآگاه با دیدگاه‌های سنتی جاافتاده در ذهنمان، به تجزیه و تحلیل رفتار این قشر به عنوان اعجوبه‌های عصر جدید می‌پردازیم و نیز گاهی سر تأسف تکان می‌دهیم. برخلاف نسل دهه‌های ۵۰ و ۶۰، هفتادی‌ها و هشتادی‌های امروز لباس رسمی و رنگ‌های عرف را نمی‌پسندند. این یعنی برخلاف جوان دهه ۶۰ که سراسر دوره جوانی‌اش را در سرکوب شدن‌های اینجا و آنجا برای داشتن نظری مستقل خرج می‌کرد، این بچه‌ها اکنون به خوبی می‌دانند چه می‌خواهند و چه‌طور باید آن را به دست بیاورند. اما این رویه در قالب افسارگسیخته‌اش می‌تواند مسائلی دامنه‌دار به‌ویژه برای دختران در پی داشته باشد.

لباس‌های اسلش که قد و اندازه‌ای بزرگ‌تر از حد معمول دارند، تونیک‌های گشاد و بلندی که برخی مواقع تا روی می‌رسند به همراه کفش‌های اسپرت، نمونه لباس‌های مورد علاقه برخی دختران نوجوان این روزگار است. در حقیقت، دختران نسل امروز تلاش می‌کنند از پذیرش قانون سر باز زنند و آنچه به آن‌ها احساس راحتی و رهایی می‌دهد انتخاب کنند.

برخلاف دوران نوجوانی ما که موی بلند و پیراهن‌های پرنسسی و کفش‌های پاشنه‌بلند آرزوی بسیاری از دختران بود، امروز کمتر دختر نوجوانی را می‌توانید وادار به پوشیدن لباس رسمی مجلسی یا دامن کنید. دختران به زیورآلات رسمی و هنرهای زنانه مانند خیاطی و بافتنی علاقه‌ای ندارند. به‌فراوانی دخترانی را می‌بینیم که از اندام زنانه‌شان پس از رسیدن به بلوغ جسمی شرم دارند و با پوشیدن مثلاً هودی‌های گشاد، سعی در مخفی کردن اصل وجودی خود دارند یا موهایشان را به شیوه پسرانه کوتاه می‌کنند.

این نوع تحول در پوشش و علاقه‌مندی‌های دختران شاید برخلاف مدل خودنمایانه آن، که در کوچه و خیابان می‌بینیم، بسیار زیرپوستی و آرام رخ داده و جامعه را چندان حساس نکرده باشد اما پیامدهای زیان‌بارتری در بلندمدت به دنبال دارد. همان‌گونه که پیش‌تر یادآوری کردیم، لباس موضوعی دوسویه از نظر شخصیتی است که هم نشان‌دهنده سطح اجتماعی و تفکر افراد است و هم بر شکل‌گیری شخصیت انسان بسیار اثر می‌گذارد. تمرکز مطلق بر گزینه «راحتی» بدون در نظر گرفتن سایر ملزومات در انتخاب پوشش و نیز سرگرمی‌ها، مهارت‌ها و احساسات از سوی دختران می‌تواند در آینده، بسیاری از شاخصه‌های دخترانگی و سپس زنانگی و مادرانگی آن‌ها را متأثر کند و بر نسل‌زایی و تربیت جامعه آینده تأثیراتی منفی بر جای گذارد زیرا یک دختر برای همسر و مادر شدن ابتدا نیازمند زن بودن با ویژگی‌های خاص مسئولیت‌پذیری، تعهد، فداکاری، وفاداری، آراستگی و شایستگی است که به شکل طبیعی و فطری، با راحتی و آسایش تام در تضاد مطلق است. از این رو، پیش از بروز فاجعه، از اکنون باید به فرهنگ‌سازی مهارت‌های سبک زندگی دخترانه برای دختران این نسل، همتی جدی گمارد.

شهربانو

۲۳ شهریور
۶ دی ۱۴۰۰
۲۳ شهریور ۱۴۴۲ شماره ۲۳

(۲)

مریم مختاری
فعال فرهنگی

(پرتو)

زندگی خانوادگی را تمرین کنیم

درون همه ما انسان‌ها الگویی از ازدواج و تشکیل خانواده وجود دارد که مبتنی بر اولین تجربه‌های خانواده خودمان است. امنیت داشتن یک رابطه خوب با همسر، فراهم آوردن بستری آرام و مساعد برای رشد فرزندان و داشتن یک حال خوب در ارتباط با دیگران، همگی، در ذات انسان نهادینه شده‌اند. کمتر کسی پیدا می‌شود که از تنها بودن و تشکیل ندادن خانواده و با نداشتن ارتباط اجتماعی خوشحال و راضی باشد.

زندگی خانوادگی و تشکیل خانواده ممکن است از دیدگاه برخی، در نگاه اول، چشم‌اندازی مبهم و هولناک داشته باشد، اما اگر درباره زندگی و تشکیل خانواده عمیق بیندیشیم، پی می‌بریم که هدیه‌ای به نام خانواده بسیار مغتنم و شادی‌بخش است. امروزه با جدیدترین وسایل و آخرین فناوری‌ها، یعنی انواع آسایشی که به نظر اجدادمان فقط برای توانگران بودند، احاطه شده‌ایم. با این حال، به جای نوشیدن و لذت بردن از نیمه پر لیوان، نیمه خالی آن را تماشا می‌کنیم و ناسپاسیم. زندگی خانوادگی دل‌نشین است و باید به مزه آن بیفزاییم. خانواده پدیده‌ای شگفت‌انگیز و ممتاز است. شاد بودن در کنار همسر و فرزندان را بیاموزید. یاد بگیرید همه خوبی‌های جهان را در خانواده ببینید و همه لحظه‌های زندگی را غنیمت بشمارید.

در هر مرحله از زندگی و برای هر حیطه‌ای از جمله تشکیل خانواده، باید برنامه داشت. برنامه‌ریزی یک انتخاب است تا با توجه به اهدافمان، در جریان اتفاقات روزگار، بیشترین تأثیر و تسلط را بر زندگی خود داشته باشیم. بدون برنامه‌ریزی هم زندگی می‌گذرد، کاری که متأسفانه بیشتر مردم انجام می‌دهند، ولی باید دانست بدون برنامه، همه انرژی و وقتتان را به علاج حوادث «بعد» از وقوع آن‌ها اختصاص خواهید داد. در این صورت کارتان می‌شود سر و سامان دادن به مشکلات و بحران‌هایی که اگر برنامه‌ریزی کرده بودید، اصلاً وجود نداشتند.

زندگی خانوادگی نیاز جدی به برنامه‌ریزی دارد. وقت را از دست ندهید. همین الان بهترین فرصت برای کمک به خودتان، زندگی‌تان، خانواده‌تان، همسر شما، فرزند شما، پدر و مادر شما، و حتی خودتان است. زندگی خانوادگی را به عنوان یک مسئولیت ببینید. به خاطر داشته باشید که زندگی خانوادگی یک فرصت است. به خاطر داشته باشید که زندگی خانوادگی یک مسئولیت است. به خاطر داشته باشید که زندگی خانوادگی یک فرصت است. به خاطر داشته باشید که زندگی خانوادگی یک مسئولیت است.